

ρωθῇ εἰς τὴν μνήμην τοῦ ἐφίππου ἐαρινοῦ Μεγαλο-
μάρτυρος, ἐγερθῇ Ἡρῶν τοῦ Ἀγῶνος. Εἰς ἐν
τοιούτον τεράστιον βάθρον αἰσθητικῶς ἀπαιτεῖται
μνημεῖον, συνυπαρχούσης μάλιστα καὶ τῆς Ἐκ-
κλησίας, μεγάλων διαστάσεων, αἵτινες θ' ἀπῆλθον
γενναίαν δαπάνην. Οἱ δὲ ἔρανοι ἀτυχῶς ὁμοιάζουν
πρὸ ἡμῶν τὰ μεταφυτευθέντα δένδρα, τὰ ὅποια
γρήγορα ἀποφυλλίζονται.

Ἀλλὰ τίποτε δὲν εἶνε ἀδύνατον καὶ ἡ ἐπιθανά-
τιος εὐχὴ τοῦ Βικέλα δύναται ἀλλοίως νὰ ἐπιτευ-
χθῇ. Ἀρκεῖ νὰ εὐρεθῶν ἄνθρωποι, ὧσάν τὸν Βικέ-
λαν. Ποιεῖται καὶ πρακτικοὶ ἐν ταύτῳ. Ἡ πραγ-
ματοποιήσις τῆς σκέψεως ταύτης, ἡ ὅποια εἶνε
κοινὸς πόθος τῶν Ἀθηναίων, θὰ ἐνίσχυε σημαν-
τικῶς τὴν νεοελληνικὴν καλλιτεχνίαν. Οἱ γλύπτται,
οἱ ἐν τῇ ἀργίᾳ μαραινόμενοι, ἐπὶ τοῦ ὕψους ἐκείνου
θὰ ἐνεπνέοντο καλλιτεχνήματα, τὰ ὅποια ἴσως δὲν
θὰ ὠχρίων ἀντικρύζοντα εἰς τὸ φίλημα τῶν πρῶ-
των ἀκτίνων τοῦ γηραιοῦ Παρθενῶνος τὰς μετώπας.

Εἶχε νυκτώσει πλέον. Ὁ νεωκόρος ἀδμονῶν
μὲ ἐπλησίασε. Τὸν ἐπρόλαβαν. Ἦτο καιρὸς πλέον
νὰ διακόψω τοὺς ρεμβασμούς μου καὶ ν' ἀποχωρι-
σθῶ τῆς Οὐρυμασίας ἐκείνης σκοπιᾶς, ἀφ' ἧς αἱ Ἀ-
θῆναι ἐφαίνοντο μᾶλλον ὥς ζωγραφία, μὲ τὰ ἀπει-
ράριθμα φῶτα, ποῦ ἐτρεμόσδυναν ὥς χαμμύοντες
ὀφθαλμοὶ ἐν τῇ νυκτερινῇ σιγῇ.

ΔΙΚ.

★ ΠΑΙΟΒΑΣΙΛΕΜΜΑ ★

ΤΟ ΠΑΛΗΟ ΒΙΟΛΙ

Ἀκουσε τ' ἀπόκοσμο, τὸ παλὸν βιολί
μέσα στὴ νυκτερινὴ σιγαλίᾳ τοῦ Ἀπρίλη·
στὸ παλὸν κουφάρι του μιὰ ψυχὴ λαλεῖ
μὲ τ' ἀχνὰ κι' ἀπάρθενα τῆς ἀγάπης χεῖλη.

Καὶ τ' ἀηδόνι τ' ἄγρυπνο καὶ τὸ ζήλευτὸ
ζήλεψε κ' ἐσώπασε κ' ἔσκυψε κ' ἐστάθη
γιὰ νὰ δῇ περὶ φανοῦ τί πουλὶ εἶν' αὐτὸ
ποῦ τὰ λέει γλυκύτερα τῆς καρδιᾶς τὰ πάθη.

Ὡς κι' ὁ γκιώνης, τ' ἄχαρο, τὸ δειλὸ πουλί,
μὲ λαχτάρ' ἀπόκουφῃ τὴ φτερό τινάζει
καὶ σωπαίνει ἀκούοντας τὸ παλὸν βιολί
γιὰ νὰ μάθῃ ὁ δύστηνος πῶς ν' ἀναστενάξῃ.

Τί κι' ἂν τρώῃ τὸ ξύλο του τὸ σαράκι ; Τί
κι' ἂν περνοῦν ἀγύριστοι χρόνοι κι' ἄλλοι χρόνοι ;
Πεῖδ' γλυκειὰ καὶ πεῖδ' ὠμορφῇ καὶ πεῖδ' δυνατῇ
ἡ φωνὴ του γίνεται, ὅσο αὐτὸ παληώνει.

Εἴμ' ἐγὼ τ' ἀπόκοσμο, τὸ παλὸν βιολί
μέσα στὴ νυκτερινὴ σιγαλίᾳ τ' Ἀπρίλη·
στὸ παλὸν κουφάρι μου μιὰ ψυχὴ λαλεῖ
μὲ τῆς πρώτης νεότητος μου τὰ δροσὰ χεῖλη.

Τί κι' ἂν τρώῃ τὰ σπλάγγνα μου τὸ σαράκι ; τί
κι' ἂν βαδίζω ἀγύριστα χρόνοι μὲ τὸ χρόνο ;
Πεῖδ' γλυκειὰ καὶ πεῖδ' ὠμορφῇ καὶ πεῖδ' δυνατῇ
γίνεται ἡ ἀγάπη μου, ὅσῃ ἐγὼ παληώνω.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΔΕΜΗΣ

